

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **F.A.**, narozený ..., státní příslušnost Nigerijská federativní republika, v ČR naposledy pobytem v X, zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 2.10.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.9.2017 č.j. OAM-103/LE-LE05-P12-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce včasnou žalobou ze dne 2.10.2017 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 13.9.2017, č.j. OAM-103/LE-LE05-P12-2017, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22.6.2017 rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro

určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **nařízení Dublin III**), je Italská republika (dále jen **Itálie**).

Žalobce namítal, že správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **s.ř.**), § 3 s.ř., § 50 odst. 2, 3 a 4 s.ř., § 68 odst. 3 s.ř. (neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné ohledně uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení nařízení Dublin III), čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (neboť správní orgán dle tohoto ustanovení nesprávně posoudil příslušnost Itálie k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu) a čl. 17 nařízení Dublin III (neboť se správní orgán ve svém rozhodnutí, i když tuto povinnost nepochybně měl, nezabýval otázkou možnosti aplikace tzv. diskrečního ustanovení nařízení Dublin III).

Podle části III. žaloby považoval napadené rozhodnutí za nezákonné zejména z důvodu, že správní orgán v jeho případě uvedl zmatečné – a proto nepřezkoumatelné – okolnosti právního posouzení toho, který stát je odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na str. 4 napadeného rozhodnutí správní orgán uvedl, že „*dovodil, že Italská republika je odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení*“. Na následující straně napadeného rozhodnutí ale již správní orgán uvedl zcela jinou právní kvalifikaci věci, tedy že „*Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného podle čl. 13 odst. 1 Nařízení*“. Kritérium příslušnosti v čl. 13 nařízení Dublin III předchází tzv. zbytkové kritérium podle čl. 3 odst. 2 téhož nařízení, pročez je určení příslušného státu podle tohoto zbytkového kritéria vyloučeno. Právní kvalifikace, kdy správní orgán určil příslušný členský stát na základě toho, kde požádal žadatel o mezinárodní ochranu prvně, byla proto v rozporu s nařízením Dublin III.

V části IV. žaloby žalobce namítl, že konkrétním důsledkem nedostatku právní kvalifikace byla nejasnost, zda žalovaný měl nebo neměl povinnost zkoumat existenci důvodů k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, tj. uplatnění tzv. diskreční pravomoci členských států. I když nařízení Dublin III nezakládá právní nárok na aplikaci tohoto ustanovení, členské státy mají povinnost v situaci, kdy aplikace tohoto ustanovení hypoteticky přichází v úvahu, zkoumat, zda zde jsou přítomny jakékoli skutečnosti, odůvodňující aplikaci tohoto ustanovení. Nepochybně určení kritéria, dle kterého došlo k určení příslušného státu, je zde nevyhnutné, neboť, jak vyplývá z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) (6 Azs 67/2016), v případě příslušnosti dle tzv. zbytkového kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je aplikace čl. 17 vyloučena, proto správní orgán nemá povinnost zabývat se jí. Jinak je tomu v případě určení příslušného státu podle jiných kritérií dle čl. 8-15 nařízení Dublin III. Zde naopak platí závěry dle rozhodnutí NSS 1 Azs 222/2016, podle něž je povinností správního orgánu zkoumat případnou existenci okolností odůvodňujících postup podle čl. 17 nařízení Dublin III. Napadené rozhodnutí v tomto směru nedisponovalo žádnou úvahou, proto nebylo vůbec zřejmé, zda si byl vůbec správní orgán své povinnosti vědom, natož to, jakou správní úvahu v dané věci učinil.

V části V. žaloby namítal žalobce nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska průběhu správního řízení, neboť žalobce byl během probíhajícího řízení zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Nařízení Dublin III upravuje maximální lhůty, během kterých je možné trvání zajištění žadatele o mezinárodní ochranu. Správní orgán v napadeném rozhodnutí na str. 5 uvedl, že „*požádal dne 3.7.2017 Italskou republiku o přijetí zpět výše jmenovaného cizince na své území a posouzení jeho žádosti o*

mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v Itálii a v České republice“. Napadené rozhodnutí ale vůbec neuvedlo, jakým způsobem na tento požadavek italské orgány odpověděly, zda tak učinily ve lhůtě na podání odpovědi a zda nedošlo k udělení tzv. implicitního souhlasu s přijetím žadatele zpět. Z pohledu žalobce vzbuzovalo neuvedení těchto informací v napadeném rozhodnutí podezření stran zákonnosti dalšího trvání zajištění a postupu žalovaného. Skutečnost, že žalovaný s ním vede tzv. dublinské řízení, zde bylo třeba vnímat jako součást samotné azylové procedury, přičemž jediným rozhodnutím, které je vydáno a vůči němuž má žalobce možnost se bránit, je právě napadené rozhodnutí. O to víc se žalobce domníval, že obsahem napadeného rozhodnutí by měly být všechny detaily provedení dublinského řízení, a to také s ohledem na splnění všech povinností správního orgánu. Samotné tvrzení, že „dne 5.9.2017 obdržel správní orgán informaci, že Italská republika uznala svou příslušnost“, k náležitému posouzení zákonnosti probíhajícího řízení, jehož je detence žalobce součástí, nepostačuje, neboť zde není psáno, kdy a jak došlo k reakci dožádaného státu na žádost ze dne 3.7.2017 a kdy a jakým způsobem Itálie svoji příslušnost uznala (na rozdíl od irelevantního data, kdy se o této skutečnosti dozvěděl správní orgán). Absentující informace o průběhu tzv. dublinského řízení způsobily právní nejistotu žalobce ohledně jeho právního postavení, neboť byl (v době podání žaloby) i nadále zajištěn v ZZC. Závěrem s ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. (*Žalobce k žalobě přiložil žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, plnou moc a kopii napadeného rozhodnutí.*)

Dne 5.10.2017 bylo na e-podatelnu zdejšího soudu advokátem Mgr. et Mgr. Milanem Dočkalem „z opatrnosti“ doručeno podání shodného obsahu jako žaloba. Dne 9.10.2017 bylo u Mgr. et Mgr. Dočkala telefonicky zjištěno, že dané podání není oznámením o převzetí právního zastoupení, nýbrž pouze duplicitním podáním učiněným z toho důvodu, že jmenovanému advokátovi nebylo známo, zda sepsaná žaloba byla skutečně soudu podána. K předmětnému podání ze dne 5.10.2017 proto soud dále nepřihlížel.

Napadeným rozhodnutím ze dne 13.9.2017, č.j. OAM-103/LE-LE05-P12-2017, žalovaný rozhodl o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti a o příslušnosti Itálie k posouzení žádosti podané žalobcem. Dne 19.6.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v České republice (dále jen **ČR**) a zajištěn pro neoprávněný vstup a pobyt na území ČR podle zákona o Policii ČR. Následně byl dne 20.6.2017 předán do ZZC a dne 22.6.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR.

Dne 28.6.2017 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a konkrétně sdělil, že je svobodný a bezdětný a uvedl svou totožnost. Dále uvedl, že v červnu 2016 odjel z Nigérie přes Niger do Libye. Z Nigérie odešel, protože se obával problémů s tajným kultem, v Libyi pobýval devět měsíců. Následně se rozhodl v březnu 2017 pro svůj odjezd do Itálie. Do Itálie přijel 27.3.2017 a v uprchlickém táboře strávil dva měsíce. Po svévolném odchodu z tábora odjel vlakem do ČR, kde byl zadržen policií. Zdravotně se cítí zcela v pořádku.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl proveden dne 28.6.2017, kdy žalobce upřesnil, že v Itálii pobýval v uprchlickém táboře v Miláně, dne 13.6.2017 odjel z Itálie vlakem a 17.6.2017 přijel do ČR přes Švýcarsko a Rakousko. V Evropské unii (dále jen **EU**) nemá žádné příbuzné. V Itálii mu byly odebrány otisky prstů. Správní orgán k pohovoru doplnil, že odebrání otisků prstů v Itálii potvrdil výsledek ze systému EURODAC ze dne 22.6.2017. Dne 8.9.2017 byl žalobce seznámen se všemi podklady rozhodnutí v řízení podle

nařízení Dublin III a byl poučen ohledně tohoto nařízení. Na závěr uvedl, že nechce nic doplnit a rozumí, že mu nezbyvá, než se vrátit do Itálie. Nenavrhoval žádné doplnění podkladů, ani neuvedl žádné nové skutečnosti.

Příslušnost jediného členského státu k posouzení žádosti je zakotvena v čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost ČR k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 nařízení Dublin III postupoval podle kritérií pro určení příslušného členského státu v pořadí, v jakém jsou uvedena.

Žalobce je zletilou osobou, proto nebylo možno aplikovat kritérium dle čl. 8 nařízení Dublin III, vázané na nezletilost. Z cizineckého informačního systému a pohovoru s žalobcem vyplynulo, že na území ČR nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochranu či členové jeho rodiny, kteří by byli v postavení žadatelů o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech nebylo dosud přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto ani kritéria uvedená v čl. 9 a 10 nebyla ve vztahu k ČR aplikovatelná. Na území ČR nepobývají ani žádní žalobcovi rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, kteří by zde požádali o mezinárodní ochranu, kritérium dle čl. 11 tudíž nebylo ve vztahu k ČR použitelné. Žalobce dále není držitelem platného povolení k pobytu ČR, kritérium dle čl. 12 se tudíž v jeho případě nemohlo ve vztahu k ČR uplatnit. Ve vztahu k ČR nemohlo být aplikováno ani kritérium odvozené od nedovoleného překročení hranic členského státu pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou dle čl. 13 nařízení Dublin III. Žalobce stejně tak není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti, a proto se v jeho případě neuplatní kritérium dle čl. 14. Žalobce konečně neučinil žádost o mezinárodní ochranu v ČR v tranzitním prostoru letiště, jak by vyžadovalo kritérium dle čl. 15 nařízení Dublin III.

Žalovaný s ohledem na výše uvedené konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podané v ČR. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo dle žalovaného naprosto zřejmé, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v Itálii dne 30.3.2017 jako v prvním ze států, který je vázán nařízením Dublin III. Správní orgán tak dovodil, že Itálie je odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení. V souladu s ustanovením druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se správní orgán dále zabýval skutečností, zda v případě Itálie existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům [pozn.: soud se dále přidrží označení systémové nedostatky, jež lépe odpovídá podstatě řečeného institutu i jiným jazykovým verzím nařízení Dublin III], pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

Správní orgán při posuzování systémových nedostatků v azylovém řízení vycházel z informace Odboru azylové a migrační politiky k azylovému systému Itálie ze dne 2.12.2016. V této souvislosti správní orgán dále konstatoval, že v souladu s nařízením Dublin III je Itálie povinna objektivně, nestranně a v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni EU ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o

mezinárodní ochranu v Itálii, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Správní orgán zdůraznil, že si je vědom rozsudku Evropského soudu pro lidská práva v případě *Tarakhel proti Švýcarsku* (stížnost č. 29217/12) ze dne 4.11.2014, nicméně neshledal tam uvedené závěry aplikovatelnými, neboť žalobce není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována.

Itálie je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Itálie je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i ostatními státy EU. Dále skutečnost, že v Itálii ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen **UNHCR**) nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie. Poslední vyjádření UNHCR k situaci v Itálii, obsažené v jeho doporučeních z července 2013, naopak jednoznačně hovoří o zlepšení tamní situace oproti předcházejícím letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, tak z hlediska kvality vedených řízení ve věci mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému. Po červenci 2013 UNHCR již nevydal žádné negativní stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Itálie. Správní orgán rovněž nezjistil žádné jiné objektivní a aktuální informace, které by jakékoliv závažné riziko porušení mezinárodních závazků při návratu žadatelů do Itálie potvrzovaly. Žalovaný rovněž považoval za nezbytné připomenout skutečnosti uvedené samotným žalobcem do protokolu o pohovoru, tedy že v Itálii byl umístěn v azylovém zařízení, ve kterém se o něj starala italská vláda a kde čekal na pohovor ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Sám nepředložil žádné dokumenty, které by nasvědčovaly porušování jeho práv, či by znemožňovaly jeho návrat do Itálie. Správní orgán uzavřel, že žalobci v Itálii nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 3.7.2017 italské orgány o přijetí zpět žalobce na italské území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v Itálii a v ČR. Dne 5.9.2017 obdržel žalovaný informaci, že Itálie uznala svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III. Itálie je tak podle čl. 18 nařízení Dublin III povinna přijmout žalobce zpět na své území. Dle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu shledal správní orgán žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelnou, neboť k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je příslušný jiný členský stát EU, proto podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18.10.2017 k žalobě odkázal na obsah správního spisu i napadené rozhodnutí, přičemž setrval na argumentaci z napadeného rozhodnutí a nad rámec již uvedeného rozvinul, proč je přesvědčen, že v Itálii žalobci nehrozí nelidské či ponižující zacházení a že tam nedochází k systémovým nedostatkům.

K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III uvedl, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva posoudit žádost o

mezinárodní ochranu nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií dle nařízení Dublin III. Doložka svrchovanosti zakotvuje právo státu na principu volného uvážení rozhodnout, že řízení o mezinárodní ochraně provede sám a přenesení tak příslušnost k vyřízení žádosti sám na sebe, o čemž je povinen uvědomit ostatní členské státy. I správní soudy v tomto ohledu judikují, že na aplikaci uvedeného článku nařízení Dublin III není nárok; užití institutu diskrečního oprávnění není vynutitelné ani soudní cestou. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek NSS č.j. 2 Azs 222/2016-24 ze dne 5.1.2017. Námitka nedostatečného posouzení možnosti uplatnění diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III byla dle žalovaného nedůvodná, neboť správní orgán neměl v projednávaném případě k jeho aplikaci diskreční oprávnění, k čemuž žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na rozsudek NSS ze dne 18.5.2016, č.j. 6 Azs 67/2016. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že dle protokolu o předání žalobce převzal napadené rozhodnutí ze dne 13.9.2017 do vlastních rukou dne 20.9.2017; napadené rozhodnutí tudíž nabylo právní moci téhož dne. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána dne 22.6.2017 v ZZC. Součástí spisu je mj. záznam ze systému EURODAC ze dne 22.6.2017, oznamující shodu s ID IT2SR01SBC, a rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ze dne 23.6.2017, č.j. OAM-103/LE-LE05-LE05-PS-2017. Dále soud ověřil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 13.9.2017 i vyjádření žalovaného ze dne 18.10.2017 odpovídají obsahu spisu.

Usnesením ze dne 27.10.2017, č.j. 60 Az 64/2017-38, byl zamítnut žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

Dne 30.11.2017 bylo zjištěno vyřizující soudkyní oprávněnou k nahlédnutí do evidence uprchlíků Ministerstva vnitra ČR, že žalobce byl do dne 8.11.2017 v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí. Od 8.11.2017 do 22.11.2017 se nacházel v X, odkud byl předán dne 22.11.2017 do Itálie.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Podle § 75 odst. 2 věta první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům [v anglickém znění „systemic flaws“], pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Podle čl. 7 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III se kritéria k určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole. Členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.

Ustanovení čl. 13 odst. 1 věty první nařízení Dublin III zní: Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

Čl. 17 odst. 1 první pododstavec nařízení Dublin III stanoví, že odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Dle čl. 17 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člácích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tím souhlasil a žalobce se ve lhůtě dvou týdnů k takovému způsobu projednání věci i přes výzvu soudu nevyjádřil.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné.

Soud vycházel z toho, že v nyní projednávané věci nesporně došlo k přijetí příslušnosti Itálii. Důkazem zde byla akceptace přemístění italským orgánem ze dne 5.9.2017. V reakci na žádost příslušného českého orgánu, který v ní uvedl, že žalobce v Itálii požádal dne 30.3.2017 o udělení mezinárodní ochrany, italský orgán tuto skutečnost nijak nerozporoval, přestože za „důvod“ přemístění označil čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III.

Žalobce se v žalobě soustředil toliko na formální stránku zpochybnění zákonnosti napadeného rozhodnutí, aniž by uvedl jakékoli vpravdě skutkové výtky, jež by měly vést k závěru, že absolutně scházela příslušnost Itálie k posouzení jeho žádosti, resp. že byly naplněny podmínky některého z ostatních kritérií, které by odůvodňovaly posuzování žalobcovy žádosti příslušnými správními orgány ČR. Z žalobcova konečného vyjádření po seznámení s podklady rozhodnutí navíc vyplývá, že byl srozuměn se svým přemístěním do Itálie a dále proti němu nic nenamítal.

Soud nepochybně, že bylo přinejmenším žádoucí, aby žalovaný přesněji vymezil hranice mezi jednotlivými ustanoveními nařízení Dublin III, která v rámci správního řízení přišla v úvahu jako ta, jež by určovala příslušnost Itálie. Nicméně vzhledem k tomu, že tato příslušnost nebyla věrohodně vyloučena a Itálie je při posuzování azylových žádostí vázána právním rámcem, jenž je platný pro celou EU a který tvoří systém nařízení a směrnic v oblasti azylového práva, nebyl shledán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Jak sám žalobce uvedl, na posouzení naplnění kritéria dle čl. 17 nařízení Dublin III není právní nárok. Smyslem tohoto institutu atrakce příslušnosti k posouzení žádosti je zohlednění zvláštních okolností, obdobných těm pro udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), pro něž je důvodné rozhodnout v zemi, která by jinak příslušná nebyla. Soud vycházel z toho, že žalovaný určil příslušnost Itálie podle kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, kdy danou skutečnost potvrdil i ve svém vyjádření k žalobě. V takovém případě nepřicházelo uplatnění kritéria dle čl. 17 nařízení Dublin III v úvahu. Srov. rozsudek NSS ze dne 18.5.2016, č.j. 6 Azs 67/2016-34: „*Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně uvádí, že odchýlit se lze pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Nejvyšší správní soud ověřil, že to stejné uvádí i anglické znění nařízení Dublin III. Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (článku 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít.*“

Ohledně námitek uvedených v části V. žaloby soud uvádí, že zajištění žalobce a doba trvání jeho zajištění nespadá do právě probíhajícího soudního řízení o přezkumu správního rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany. O zajištění žalobce bylo vydáno samostatné rozhodnutí č.j. OAM-103/LE-LE05-LE05-PS-2017, proti němuž bylo přípustné podat žalobu (*žalobce této možnosti využil a zdejší soud rozsudkem ze dne 27.7.2017, č.j. 17 A 80/2017-35, jeho žalobu zamítl; v současnosti probíhá řízení o kasační stížnosti*). Ve smyslu § 46a odst. 9 zákona o azylu měl žalobce rovněž právo požádat o opětovné posouzení toho, zda důvody zajištění trvají, o čemž byl v rozhodnutí o zajištění řádně poučen.

Soud dále neshledal, že by řízení před správním orgánem vykazovalo znaky rozporu s ustanoveními správního řádu, jež byla vyjmenována v úvodu žaloby. S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly ani v rámci řízení před soudem nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 4. prosince 2017

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: M. K.